

[Valbak.]

mødet blev det endvidere fremhævet, at sygekassernes forslag ikke i tilstrækkelig grad tilgodeser den integration mellem det lægelige og det sociale arbejde, som må anses for nødvendig.

Min gruppefælle fru Grethe Philip vil fremsætte nogle bemærkninger om et par af de lovforslag, der fremsættes i konsekvens af styrelsesforslaget. Inden da vil jeg dog gerne til slut sige, at det må forekomme tvivlsomt, om vi når at få loven sat i søen allerede fra 1. april. Jeg er på den anden side enig i det, som den tidlige dato vel er udtryk for, nemlig at det vil være gavnligt at få ført loven ud i livet på det tidligst mulige og forsvarligst mulige tidspunkt i det finansår, som begynder den 1. april 1970. Det gælder nemlig om, at man får den fornødne tid til at ruste sig organisatorisk til de opgaver, som i de kommende år i løbende strøm vil blive pålagt de organer, der skal bygges op.

Hermed skal jeg tilsige vor velvillige behandling af lovforslagene om den sociale og sundhedsmæssige styrelse og om revalidering.

Grethe Philip: Statens åndssvageforsorg har hidtil formelt bevaret status som en selvejende institution; men reelt har der været tale om et statsligt socialt administrationsområde, om end med en særlig administrativ opbygning. Jeg finder det rigtigt som foreslået af socialministeren, at vi nu drager konsekvensen af de reelle tilstande og ophæver statens åndssvageforsorg som en selvejende institution med den forenkling og klarlægning, det indebærer, f. eks. rent finanslovs-teknisk. På længere sigt er det i overensstemmelse med de tanker om den fremtidige sociale struktur, der er fremlagt af socialreformkommissionen, at åndssvageforsorgen skal gå over til amtskommunal administration. Jeg er enig heri, men jeg vil gerne stærkt understrege, at det netop er et langtidsmål, som ikke bliver aktuelt den første halve snes år. Åndssvageforsorgen er i dag så ujævnt udbygget på amterne, at det ville være en ganske urimelig byrde for en række af dem at lægge denne forsorgsgren over på dem nu, og mange af disse amter ville sikkert også meget betakke sig herfor. I det hele taget er

jeg af den absolutte formening, at vi på dette stærkt ekspanderende felt længe endnu har brug for en central statslig ledelse.

Af stor betydning for udbygningen af åndssvageforsorgen er lovforslagets bestemmelse om at ophæve den hidtidige bestyrelse og lægge åndssvageforsorgen ind under den fremtidige socialstyrelse. Man må vist have lov til, selv som et forholdsvis kortvarigt medlem af bestyrelsen, at sige, at bestyrelsen har fungeret tilfredsstillende som et besluttede organ på topplan. Men nægtes kan det vel ikke, at bestyrelsen som sådan administrativt set er noget af en ejendommelighed, og at det har været noget flydende, hvordan ansvaret skulle afgrænses mellem bestyrelsen på den ene side og den administrative ledelse i åndssvageforsorgens hovedkontor på den anden side. Denne uklarhed har også haft visse, om end ikke særlig store, ulemper udadtil. Adskiligt kan derfor tale for, at bestyrelsen ophæves og erstattes af et centralt, vejledende råd med bred repræsentation både fra den kommunale administration, fra forældre og ikke mindst vigtigt fra personalet. Samtidig skulle så selve beslutningsbemyndigelsen på højeste plan gå over til socialstyrelsen sammen med børneforsorg, særfor- og revalidering.

Fra åndssvageforsorgen har der været nogen betænkelighed ved en sådan inkorporering med andre styrelser under en fælles social styrelse. Jeg forstår nok til en vis grad disse betænkeligheder, men jeg anser det for meget vigtigt ud fra en bred generel synsvinkel, såvel administrativt som økonomisk, at vi sikrer os en bedre koordinering end nu mellem børneforsorg, særfor- og revalidering og åndssvageforsorg, og jeg mener, at dette hensyn må gå forrest. Det gælder i særlig grad behovet for en øget koordinering af det meget store sociale byggeri, vi må regne med også i de kommende år at skulle have, herunder standarden for dette byggeri, muligheden for en billigørelse ved standardisering m. v. Også vedrørende personalenormering og -aflønning er der behov for betydelig koordinering.

Men der kan også være ulemper forbundet ved for stor og for hastig samling på et enkelt organ, og det mener jeg vi bør være